

CATALUNYA CRISTIANA

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Més que una festa

Ja són trenta-quatre els anys, pràcticament seguits, que la seu diocesana de Barcelona és regida per un cardenal...

És per això que a Roma, aquests dies, hem vist tants somriures catalans al voltant d'un també somrient cardenal Lluís? La necessitem, aquesta teràpia del somriure, ara que tan sovint se'ns barregen problemes pastorals objectius i estats d'ànim poc inclinats a l'optimisme...

Ens cal, això sí, anar més enllà de la festa i de les congratulacions, tan legítimes com fugisseres, i saber aprofitar aquesta conjuntura amb sentit de responsabilitat eclesial. Podríem fer-nos, en aquest sentit, dues preguntes. Què ens donen, l'Esperit i l'Església, a les comunitats diocesanes de Barcelona i de Catalunya, amb aquest cardenalat? I què ens demanen?

Ens donen, en primer lloc, una lliçó de reconeixement i d'estimació a la persona del pastor que ens presideix. No trobeu que, tot i que parlem tant de caritat, el nostre clima eclesial és sovint molt aspre? Ja ho sabem que tots som limitats i que, fins i tot quan fem bé les coses, no passem de ser simples servents del Senyor (cf. Lc 10,17). Però això no legitima la manca d'estimació i de delicadesa, la poca generositat en els judicis, menys encara, ni cal dir-ho, el menyspreu sistemàtic... És o no és l'Església, la família dels fills de Déu? Valorar la funció i desconsiderar la persona que la realitza ens faria semblants al pitjor model d'empresa economicista.

Ens fan arribar, en segon lloc, un missatge de reconeixement i de valoració de les nostres comunitats diocesanes. Aprenguem-ne. Aquí la pràctica de l'autocrítica la tenim ben assegurada. Però ens hi excedim. I, aleshores, deixa de ser realisme i esdevé derrotisme. No serà que ens hem cregut massa algunes crítiques foranes i que dubtem una mica massa dels nostres valors? Aquest és un bon moment per pensar-hi.

Ara bé, l'Esperit i l'Església, al mateix temps que donen, demanen i, fins i tot, exigeixen. Ens demanen fer pinya entorn del pastor diocesà. La pluralitat, l'esperit de llibertat, la capacitat d'iniciativa, la voluntat de reforma... no ens han de dispersar. I això, tan per exigència evangèlica com per eficàcia. Tenim uns talents a fer fructificar en un espai de temps limitat. No es tracta de fer volar coloms..., sinó

d'aconseguir, en aquesta primera part del segle XXI, una Església encarnada, acollidora i convincent per als homes i les dones d'avui.

L'Esperit i l'Església, finalment, ens demanen sentit de missió. Som Església enviada a la nostra societat. Existim a fi que li arribi la bona nova. Ens cal deixar de pensar massa en els de dins i tenir el cap i el cor posats en els de fora.

Alegrem-nos i escoltem la veu de l'Esperit i de l'Església.